

Ἡ κυρά Ρήνη τοῦ Σκληροῦ

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Το δημώδες άσμα της αιχμαλωσίας ή αγοράς ως δούλης ωραίας γυναικός και της απελευθέρωσης της από τον κύριό της που αναγνωρίζεται ως αδελφός της, είναι ευρέως διαδεδομένο. Στα ύστερα της Ρωμανίας το παιδομάζωμα, οι πειρατές της Μπαρμπαριάς και οι γενίτσαροι αφήνουν τις αρχοντικές οικογένειες των Σκληρών και των Δουκών στην λαϊκή μούσα. (Σύμπτωση; Σκληρός ήταν ο στρατηγός του Νικηφόρου Λογοθέτη στην ανατολική Πελοπόννησο -«Η μάνα μου απ' την Κόριθο, κι' ο κύρης μου απ' τ' Ανάπλι»- που κατανίκησε του Σλαύους.)

Η κυρά Ρήνη του Σκληρού, κ' η Αρετή του Δούκα,
κ' ή Χρυσοκουβουκλιώτισσα, πανέμνοστα κορίτσια,
βγήκαν να περπατήσουνε και 'ς το λουτρό να πάνε.
Η μάνα της η Σκλήραινα, “Κάτσε, ‘Ρηνιώ”, της λέγει,
κι' ο κύρης της αντίλεγε, “Σύρε, Ρηνιώ μου, σύρε,

σύρε κ' εγώ για χάρη σου τρεις βίγλαις θα καθίσω.
Τη μια καθίζω 'ς το βουνό, την άλλη 'ς τακρογιάλι,
την τρίτη την καλύτερη μέσ' 'ς του λουτρού την πόρτα."

Ακόμη ο λόγος έστεκε κ' η συντυχιά αποκράτει,
φωνάζει η βίγλα του βουνού, "Μια φούστα κατεβαίνει,
αφροκοπάει 'ς τα κύματα, τον Πλάτανο διαβαίνει."
Φωνάζει η βίγλα του γιαλού, "Δυο φούστεις αρμενίζουν,
βάνουνε πλώρη 'ς το Καστρί και 'ς του λουτρού την πόρτα"
Φωνάζει κ' η καλύτερη, "Κορίτσια, πιάκανέ σας!"
"Ωστε ν' αλλάξει η Αρετή, ν' αναζωστή η Ειρήνη,
κ' η Χρυσοκουβουκλιώτισσα το δέμα της να βάλει,
άλλοι απ' την πόρτα μπαίνουνε, κι' άλλοι απ' το παραθύρι.
Την ακριβή της Σκλήραινας ανάγερα την πάνε.

Τουρκόπουλο τη δέχεται 'ς τα ολόχρυσά ντυμένο.
'Σ τα κλάματα τήνε φιλεί, τήνε σφιχταγκαλιάζει.
Μα ένα πουλάκι κάθησε απάνω 'ς το κατάρτι,
δεν εκελάδειε σαν πουλί, ούτε σα χιλιδόνι,
μόν' εκελάδειε κ' έλεγε μ' ανθρωπινή λαλίτσα.

"Ω ουρανέ, μην το δεχτής, και γη μην το σήκωσης,
νά χη ο αδελφός την αδερφή 'ς τον κόρφο του κλεισμένη,
σα νύφη να τήνε φιλεί, σαν άντρας να τη βλέπει!"
-Ακούς, ακούς, Τουρκόπουλε, τι λέει το πουλάκι;
-Πουλάκι είναι κι' ας κιλαϊδεί, πουλάκι είναι κι' ας λέη.
-Για να σου πω, Τουρκόπουλε, ποιος είσαι, πώς σε λένε;
Είχα αδερφό 'ς την ξενιτειά και πρώτο ταξιδιάρη.
Άλλοι μας λεν που χάθηκε, κι' άλλοι μας λεν που πνίγη,
κι' άλλοι μας λεν που τούρκεψε 'ς της Αραπιάς τα μέρη.
-Για πες μου, πες μου, λυγερή, πούθε κρατεί η γενιά σου;
-Ας είν' από τανάθεμα κι' απ' την ανεμοζάλη.
-Πες μου, να ζήσης, λυγερή, πώς λεν τα γονικά σου;
-Η μάννα μου απ' την Κόριθο, κι' ο κύρης μου απ' τ' Ανάπλι,
Σκληρό τον λένε ξακουστό κ' εμένα κυρά Ρήνη.
-Πιάσε, αδερφή μ', την τσέπη σου, πιάσε και την ποδιά σου.
'Σ την τσέπη βάζει τα φλωριά και 'ς την ποδιά τα γρόσια.
-Σύρε, Ρηνιώ, 'ς το σπίτι μας, σύρε 'ς τα γονικά μας.